

Kuljin Pohjois-Karjalassa,
kävin vaarat, kiersin kosket
sekä seikkailin saloilla,
sadat soudin järven seljät,
vaelsin valkohietikoilla,
honkaharjuilla kävelin,
kuljin kuin kotini mailla,
kuni taaton tanhuvilla.

Ukit kerran sieltä lähti
- suku näin on arvellunna,
viemään kasken muille maille
pakoon riistäjäin veroja.
Kauaksi jäi Karjalansa,
kaukaa löysivät sijansa,
sinne pellon perkasivat.

Niin mie poika silloin tunsin
kuin oisin kotona ollut
Kesälahden kankahilla,
Kiteen kirkkailla vesillä,
Liperissä liikkeissani,
uidessani Pielisessä,
kurkkiessani Kolilta.

Siellä mietin mie monesti
rajan tuomia kiroja
tuolle seudulle somalle
ja sen väelle rohkealle.
Aina ollut sen osana
ottaa vastaan ennen muita
idän julmat riistoiskut,
olla tulppana tuholle.

Kiitän mielin vilpittömin
rajan rohkeaa väkeä,
kansaa Pohjois-Karjalassa.
Kyllä meidän muuttaneiden
kelpaa olla ja eleä
kaukana rajan kiroista,
tappeluiden tällä puolen.